

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

สมมุติเป็นเครื่องขวางใจ

หนองบัวระเหวนี้ห่างจากชัยภูมิไปทางด้านตะวันตก ๓๓ กิโลเมตร คือที่นี้กันดารๆ ที่เราไปชอกแซกๆ ไปหาที่กันดารๆ ถ้าใกล้ถนนหนทางผ่านไปมาเกี่ยวข้องกับตลาด ตลาดเลพอสมควรแล้วเราไม่ค่อยไป เราจะไปที่ชอกแซกๆ อย่างหนองบัวระเหวนี้ก็อยู่ลึก เราไป ถึงดูเหมือนเที่ยงพอดี ได้โทรไปบอกเขา ออกจากนี้ดูเหมือน ๙ โมงเช้า กะว่าไปถึงหนองบัวระเหวน่าจะอยู่ในย่านเที่ยง ก็พอดีเที่ยง ไปนี้ยังไม่แล้วนะ ไปตระเวนเอาของตามตลาด หากเป็นอย่างนั้น

เราไปไหนเหมือนพ่อครัวแม่ครัวนะ ไม่ได้เหมือนครูเหมือนอาจารย์ ถ้าไปเป็นอย่างนั้นแหละ มันเป็นอยู่ในจิตคืออำนาจแห่งความเมตตา ไปไหนอันนั้นก็อันนี้ก็ดี จนกระทั่งเขาบอกรถเต็มแล้ว ไม่มีที่ใส่ มีแต่ดีหมด กว่าจะไปไหนก็จอดที่นั่นที่นี้ ผ่านเขาสวนกวาก็ไปเอาไก่หูกเจ็ดสิบตัว ไปที่ไหนมองดูแล้วสั่งเขาไว้ตามสายทาง ถ้าเห็นผลหมากรากไม้ดี ๆ ตรงไหนให้จอดรถซื้อเอาถั่วถั่วเรามีที่ใส่ เรื่องหนักคงไม่หนักเท่าไรนัก รถเราดี มันคง ไปจอดนั่นจอดนี่ไปเรื่อย แต่เขาก็กลับมาพุงที่เดียวไม่จอดที่ไหนเลย แต่ไปนี้จอดตลอดๆ แปรกอยู่ นะ เป็นเหมือนพ่อครัวแม่ครัวละ ไปที่ไหนอันนั้นก็อันนี้ก็ดี แต่ไม่ลงรถ สั่งอยู่ภายในนั้น จนคนรถเขาจะตายเขาวัง เราสั่งอยู่ภายใน ตาสอดออกไปสั่ง

ดูเหมือนเที่ยงพอดีถึงหนองบัวระเหว แต่ดูว่าคนรถเขาโทรไปบอกแล้ว พอเราไปถึงเห็นเขาจอดที่นั่นที่อะไรไว้เรียบบร้อย เราไปเราก็ไม่ลง เขาจัดเก้าอี้เก้าอี้ปูเสื่อปูอะไรไว้เราไม่ลง ให้เขาชนของลง เต็มรถนะไม่ว่าคันไหนๆ ต้องเต็มรถๆ พอไปถึงเขาก็รู้มเข้ามาให้เราลง เราไม่ลง ไม่ลงละ โรงพยาบาลสู้รถไม่ได้ สู้ไม่ได้ยังไง ก็จะลงไปโรงพยาบาลมันต้องขึ้นต้องลงมันลำบาก เข้าใจไหม เรานั่งอยู่ในรถไม่ต้องขึ้นต้องลง สู้ อันนี้ไม่ได้ แต่เราไม่บอก เราบอกเป็นปัญหาหรือตลก ไม่ลงละ โรงพยาบาลสู้รถเราไม่ได้ บางทีเขาก็มองดูหน้า เราก็เฉย บทเวลาจะทำทำได้ทุกแบบ

ถ้านั่งปีบลงไปเขารูมเข้ามานี้ก็บอกว่า เวลานี้ปิดงานแล้วอย่ามายุ่ง คือมันจ่อเข้ามาจะถามเรื่องนั้นเรื่องนี้ เราบอกปิดงานแล้ว ปิดปากไม่ทำงาน อย่ายุ่งเดี๋ยวจะฟาดปากไปที่ไหนมันหากเป็น พวกโรงพยาบาลรู้ทั้งนั้น ขนของลงตุ่มตามๆ แล้วมาเลย ดูเหมือน ๒ ชั่วโมง ๔๕ นาที ไกลอยู่นะ รถวิ่งนี้เราดูเข็มไมล์ถ้าทางดี ๆ แล้วเห็นรถวิ่งพุงๆ มองดูเข็มไมล์ ๑๔๐ ก็มี ๑๓๐-๑๔๐ รถวิ่งเร็ว แต่เขาขับรถดี ทางก็สะดวกตรงแนว ไม่มีอะไรที่นำระวัง มักจะถึง ๑๔๐ ,๑๒๐ เลยกกลายเป็นพื้นไปเสีย นี่ก็ ๒ ชั่วโมง

๔๐ นาทีจากหนองบัวระเหวมา ไม่ใช่อะไร เพราะอำนาจความเมตตาสงสาร มันเป็นเรื่องของมันเป็นอยู่ ลึกๆ ไม่ได้มาเป็นอยู่ข้างนอก กิริยานอกใครมองเข้ามาไม่ได้ กิริยาภายนอกจะตีปากเขา แต่ภายในมันไม่เป็น เขาก็รู้ละซิ มากี่ว่ากำลังปิดงาน ปิดปาก ไม่พูดอะไรอย่ามาถาม เดี่ยวตีปากเอานะ

ก่อนจะไปก็พูดแล้วนี่ พูดนี้ก็ออกทั่วประเทศไทยเสียด้วย ออกจากนี้ไปก็จะไม่พูดอะไรอีก มันเหนื่อยพอแล้ว จึงบอกว่าปิดงาน ปิดปากไม่พูด ใครไม่ยกปากแตกอย่ามาถาม เดี่ยวฟาดปากเอา เมื่อวานให้เขาเพียงสองหมื่น บางโรงเขาก็เอาเงินมาบริจาค พอเราไปจอดปั๊มเขาก็นำเงินมาบริจาคๆ เอาจริงเอาจังด้วยนะ เอามาๆ มีเท่าไรขนมา ไม่มีเงินตั้งแต่เข้าจนกระทั่งปานนี้ เอามาๆ ให้อิ่มท้องเสียหน่อย คือมันหิวเงิน เหมือนจะเอาจริงเอาจังกับเงิน ตั้งแต่เข้าจนกระทั่งปานนี้หิวเงินจะตายแล้ว เอามาๆ

เขาก็ใส่ถาดปั๊บปั๊บๆ พอเสร็จแล้วก็ยื่นให้โรงพยาบาลไป เราไปเจียบ อย่างภูเขียนี่ก็เหมือนกัน รุมเข้ามา พอเต็มถาดแล้วก็เอาของเราใส่ปั๊วะเต็มนั้น ไปไม่ต้องนับไปนับเอง ออกแล้วไปเลย ทีแรกเอาจริงเอาจัง เอามากำลังหิวเงินตั้งแต่เมื่อเช้า ถ้าเป็นหิวข้าวมันจะตายนะคน หิวเงินก็เหมือนกัน เอามาๆ เขาเลยใส่ถาด คนนั้นใส่มาคนนี้ใส่มา พอเสร็จแล้วเอาเงินเราใส่ตุ้มตามๆ ให้พยาบาลไปนับเอง เราไปละ ไปเลย

สงสารทางโรงพยาบาล ขาดแคลนจริงๆ เขาบอกเดือนหนึ่งๆ แต่ละโรงๆ ต่างกัน หมื่นหนึ่งนี่ไม่ค่อยต่ำแหละ หมื่นกว่าๆ สองหมื่นขึ้นสามหมื่น นี่หมายถึงโรงพยาบาลตามอำเภอจ่าย เพราะฉะนั้นเราจึงได้ให้เขาเฉลี่ยให้โรงละสองหมื่นๆ ไปเลย สูงบ้างต่ำบ้างไม่เป็นไร เฉลี่ยเอาตรงกลางให้สองหมื่นเพราะเป็นโรงพยาบาลอำเภอ โรงพยาบาลอำเภอบางแห่งก็ใช้มากจ่ายมาก เช่นบึงกาฬอย่างนี้ของเล่นเมื่อไรภูเขียว หมอตั้งสืบกว่าคน บึงกาฬหมอตั่งสืบกคน ฝั่งลาวยังข้ามมาอีกมาโรงพยาบาลบึงกาฬ ทางโน้นข้ามมาทางนี้ จ่ายมาก

ที่เราจะหวังอะไรไม่มีนะ แต่การทำหากทำอย่างนี้แหละ คืออำนาจความเมตตา มันครอบคลุมไปหมดเลย จะหวังอะไรจากความเมตตาจริงๆ ก็ไม่เห็นมี มีแต่ความเมตตาสงสาร ให้ๆ ไปเรื่อย เจ้าของจะหวังเอาอะไรไม่เห็นมี ไม่หวัง จะว่ามันอิ่มตัวพอแล้ว โดยหลักธรรมชาติก็ไม่ผิด เพราะไม่ต้องการอะไรนี้สามโลกธาตุนี้ นั่นละเวลามันพอพอจริงๆ ธรรมชาติไม่เหมือนกิเลส กิเลสได้เท่าไรไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอๆ ท้องจะระเบิดก็ระเบิดไป ไม่ได้เสียหายท้องเท่าความอยากที่ให้ได้มาๆ นี่ละอำนาจของกิเลส ได้เท่าไรไม่พอ ถ้าธรรมแล้วพอเป็นลำดับ เป็นลำดับของธรรม ชั้นสมานนี้ก็พอ สงบร่มเย็น ไม่ติดไม่ดันไปไหน สงบเย็น

เพราะฉะนั้นผู้ภาวนาถ้ามีสมาธิดี ๆ แน่นหนามั่นคงแล้ว เรียกว่าได้ฐานสมาธิ แล้วจึงติดสมาธิ คือมันไม่อยากจะออก ความคิดความปรุงนี้ธรรมชาติที่จิตยังไม่สงบ ไม่ได้คิดได้ปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ไม่ได้ มันกวนใจ ต้องคิดต้องปรุงยุ่งเหยิงวุ่นวายตลอด ฟุ้ง ๆ ความคิด อำนาจของสมุทัยคือกิเลสมันดันออกให้คิดให้ปรุง ที่นี้พอสมาธิระงับลง แล้วมันสงบเย็น คือน้ำดับไฟ สงบ เวลามันสงบมากเข้า ๆ เลยความคิดนี้กวนใจ ไม่อยากคิดอะไรเลย ยิบเย็บขึ้นมาก็กวนใจ กวนความสงบแนวอยู่นั้น จนกระทั่งว่านี่ละ นิพพานอยู่ตรงนี้ เราเป็นแล้วนะ เวลามันสงบมาก ๆ นี้ ไอ้ที่แนวอยู่เป็นอารมณ์อันเดียว เรียกว่าเอกัคคตาจิต-เอกัคคตารมณ์ มีอารมณ์อันเดียวแต่ผู้รู้เท่านั้น นั่นติด นั่งอยู่สักกี่ ชั่วโมง เพลิน โลกอันนี้ไม่มีอะไร เหลือแต่ความรู้ที่แนวอยู่นั้น ติดแล้วนั้นติดสมาธิ มันพอของมันเป็นระยะ ๆ

ออกจากสมาธิทางด้านปัญญา เอา เพลินทางด้านปัญญา เพลินแก้กิเลส นี่ละ การเพลินแก้กิเลส เห็นประจักษ์กับนักภาวนา ความเพียรในธรรมทั้งหลายนี้ไปขึ้นอยู่ กับภาวนา ความเพียรธรรมตา ๆ ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง เราเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนานี้ สงบร่มเย็น สงบร่มเย็นธรรมตา ๆ ถ้าให้มันสงบแนวจริง ๆ แล้วไม่ธรรมดา นั่งก็ชั่วโมง ก็ไม่สนใจกับอะไร คือมีอันเดียวเท่านั้น แน่ว ไม่มีสองกับอะไร นี่จิตเป็นสมาธิที่แน่น หนามั่นคง จากนั้นก็ติด ถ้าไม่มีปัญญามาตั้งออกไม่ออก เราก็พ่อแม่ครูอาจารย์ตั้งออก ตีตกเขียง เรามันสมาธิหมูขึ้นเขียง ท่านมาตีตกเขียงยังเถียงท่านว้อ ๆ เรายังไม่ลืมนะ

บทเวลาท่านจะเอาของเล่นเมื่อไร ท่านถามเรื่อย เป็นไงท่านมหาจิตสงบดีอยู่ เหนือ บอกสงบดีอยู่ ท่านก็นิ่งไป ไม่รู้จะมาเมื่อไร จะมาไม่ไหนไม่รู้ละ สงบดีอยู่เรื่อย ๆ บทถึงขั้นจะเอา เป็นไงท่านมหาสงบดีอยู่เหนือ สงบดีอยู่ ท่านจะนอนตายอยู่นั้นเหนือ ขึ้นเลยเปรี้ยว ๆ สมาธิเหมือนหมูขึ้นเขียง ว่าอย่างนั้นละ ใส่เปรี้ยว ๆ ยกทั้งหมดเลย สมาธิ ให้หาใหม่ ท่านรู้ไหมว่าสมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่ง ท่านรู้ไหม ท่านปิดสมาธิ ออกหมด ให้หาด้วยปัญญา ท่านลึกลงกว่านั้น เราได้แค่นี้ เอาเถียงท่าน ถ้าว่าสมาธิเป็น สมุทัยแล้ว สัมมาสมาธิจะให้เดินทางไหน ขึ้นแล้ว เถียงท่าน ท่านก็ใส่อีก

ออกมายังมางตัวเองนะ ก็เรามาบอภายถวายตัวต่อท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วย ตั้งแต่มาถึง แล้ววันนี้มาขึ้นต่อสู้กับท่านเหมือนมวยแชมป์ยืนไต่ยังงี้ แต่เจตนามันไม่มีแหละไอ้เรื่องแพ้วเรื่องชนะ คือเราก็มีความจริงอันหนึ่งมันก็เอา แม้แต่ปุ๋ยยกกำมัน ขึ้นไซ้ใหม่ละ จะไปเหยียบปูไม่ได้นะมันยกกำมันขึ้น อันนี้มันก็ยกกำมันขึ้น มีแต่ กำมันก็ยกขึ้น ท่านก็ใส่เปรี้ยว ๆ นี่เวลายันเถียงก็เถียง แต่เถียงนั้นเถียงหาความจริง มันไม่มีคำว่าแพ้วชนะละ ก็มอบท่านทุกอย่างแล้ว แต่หาความจริงในระหว่างการทำ

ถ้าลงแล้วมันเป็นอย่างนั้นนะนิสัยเรา ถ้าลงแล้วลงจริง ๆ ถ้าไม่ลง ไม่ลง เพราะฉะนั้นจึงได้ถกเถียงกับท่าน

จนกระทั่งว่าครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ที่เป็นลูกศิษย์ของท่านมาตั้งเดิมแต่ก่อนนั้น มีองค์ไหนบ้างที่หัวแข็งเหมือนเรา บอกว่าไม่มี มีเรา พระที่ท่านทราบว่ามี มีแต่เรา ชัดกันเรื่อย ๆ กับท่าน คือหาความจริง คำว่ากล่าวแล้วมันไม่สนใจยิ่งกว่าความจริงที่ต้องการ เอาตรงนั้นนะ ใส่เปรี้ยว ๆ ท่านใส่เรา อู๊ฮ หน้าผากแตกทุกที ถ้าหน้าผากแตก ละหมอบด้วย หน้าผากแตกแล้วยังไม่แล้วหมอบราบ ยอม ทีนี้เอาละ เป็นอย่างนั้น

ออกทางด้านปัญญาอีก อีก มันผาดโผนนะเรา ท่านลากออกจากสมาธิ ออกทางด้านปัญญา ปัญญาต่างหากแกก็เลส สมาธิไม่ได้แกก็เลสนะ ท่านจะนอนตายอยู่นั้น เหนือ ท่านไม่เอาธรรมดานะ คือที่ว่าพูดอย่างนี้จะว่าท่านพูดหยาบโจนไม่มีนะ ความดีของธรรมให้ถึงกับความจริง ถ้ามันถึงใจแล้วมันถอยละ เราถ้าถึงใจยอมเลย นั้น ถ้าไม่ถึงมันชัดกันอยู่นั้นนะ เพราะฉะนั้นท่านกับเราจึงไม่เคยพูดธรรมดา ท่านรู้นิสัย

ถ้าพูดธรรมดานี้เหมือนพ่อแม่กับลูก ท่านกับเราเหมือนพ่อกับลูก อยู่ธรรมดา เหมือนพ่อกับลูก พ่อหันธรรมะเปรี้ยวทันทีเลย ท่านไม่มีอ่อน ไม่ว่าที่ใดเหมือนกันหมดเลย ถ้าพูดธรรมะกับเราจะไม่มีอ่อน เปรี้ยว ๆ เลย ทางนี้ก็ชัด มันก็พอดีกันกับทางนี้ก็หัวดี ดูหาเหตุผล ถ้ามันไม่ลงไม่ลงจริง ๆ นะจิต คาราคาซึ่งอย่างนั้นละ สะเทินน้ำ สะเทินบก จะลงไหนมันก็ลงไม่ได้ ร้อนไปร้อนมา ถ่าลงใจปีบนี้ผิงเลยทันที มอบหมด ๆ เป็นอย่างนั้น

ท่านรู้นิสัย นิสัยมันผาดโผน หาความจริงความจริง มีแต่ท่านทั้งนั้น เพราะฉะนั้น จึงเกิดทวนสุดหัวใจเลยพ่อแม่ครูจารย์มัน ตั้งแต่ขึ้นสมาธินี้ไป ท่านก็ชัดไล่หมูลงเขียง ถึงขั้นปัญญาก็มันหลงสังขาร นั้นเห็นไหมละ คือเวลามันออกทางปัญญามันไม่นอน ทั้งวันทั้งคืนมันไม่นอน มันนอนไม่หลับ มันหมุนกันอยู่ตลอดเวลา มีแต่ร่างกายนอน แต่จิตระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่บนหัวใจนี้มันไม่ได้นอน มันหมุนตัว ๆ ชัดกันสุดท้ายก็ลุกขึ้นมา นั่งก็พืด เดินก็พืด สุดท้ายแจ้ง ถึงขั้นมันออกแล้วเป็นอย่างนั้น

นี่ถอดออกมาจากจิตตภาวนา เป็นความจริง ความเพียรนี้เวลาถึงขั้นสติปัญญา อัตโนมัตติแล้วเพียรนี้ไม่มี จะมีแต่ว่าเพียรเพื่อพ้นทุกข์เท่านั้น แต่เพียรระหว่างทางไม่มี ได้รู้เอาไว้ ๆ มันหมุนของมันตลอดเวลา เดินจงกรมแต่ก่อนเราก็เห็นในตำรา มีพระโสดะท่านเดินจงกรม มีความเพียรกล้า เดินจงกรมฝ่าเท้าแตก ในตำราเราก็ฟังไป จะลงความเชื่อก็ไม่เห็นลง จะไม่เชื่อก็ไม่ใช่ อยู่ธรรมดา มันยังไม่ปักลึก มันยังไม่เอาจริงเอาจัง แต่พอก้าวถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัตตินี้แล้ว นี่ลงแล้วนะ ที่ว่าฝ่าเท้าแตก ไม่แตกได้ยังไง ลงทางจงกรมเมื่อไรไม่มีเวล่ำเวลา เข้าสายบ้ายเย็นไม่มีเลย เดินอยู่อย่าง

นั่นตลอด กลางคืนเหมือนกัน กลางวันเหมือนกัน มันจะไม่แตกได้ยังไงฝ้าเท้า ก็เดินอยู่ตลอด

ที่นี้ลงแล้ว มันลงตอนเจ้าของเป็น แต่เจ้าของไม่ฝ้าเท้าแตก หากเป็นพยานกัน เวลามาพักฝ้าเท้า น้ำมันออกร้อนเหมือนไฟลนนะ ออกร้อนหมดเลย โอ๊ะ ฝ้าเท้าเราแตก เสรอ ก็จับเท้ามาดูจริงๆ เอาเท้ามาดูก็ไม่เห็นมันแตก พอลูบฝ้าเท้า โห มันเสียว ทั้งเจ็บทั้งเสียว มันกำลังจะทะลุถึงเนื้อ คือหนังมันบางพอแล้ว คำว่าแตกไม่ได้แตกนี้นะ มันทะลุเข้าไปถึงเนื้อ ท่านเรียกฝ้าเท้าแตก นี่เราก็กยังไม่ถึง พอลูบนี้มันเสียวๆ โอ้ นี่ฝ้าเท้ามันจะแตกนะนี้ ลงแล้วลงพระโสณะ ท่านเดินจงกรมจนฝ้าเท้าแตก

ไม่แตกได้ยังไง ถ้าลงได้ลงทางจงกรมแล้วก็ชั่วโมงไม่เคยสนใจ ไม่มีอะไรเข้ามายุ่งได้เลย มีแต่กิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจ เดินจงกรมนี้ตาฝ้าตาฟาง เดินซุ่มซุ่มๆ ชนป่าโครม เอ้าออกมา คือตามันมืดหมด จิตมันไม่ออกไปทางตา มันหมุนอยู่ภายใน ที่นี้เวลาเดินไปซุ่มซุ่มๆ เข้าป่าโครมคราม เอ้า เข้าป่าถอยออกมา คนเขาเห็นเขาจะว่าบ้า นะ ความจริงคือกิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ภายใน เลยกลายเป็นหุ่นหนวกตาบอด ไปที่ไหนมันตาฝ้าตาฟางไปหมด คือจิตมันหมุนอยู่ภายใน

นี่ละความเพียรอัตโนมัติที่จะฆ่ากิเลสให้มันเสื่อมเป็นอย่างนั้น ไม่มีถอย ถึงขั้นนี้แล้วถอยไม่ได้เลย ตายก็คอขาดไปตามๆ กัน ให้ถอยไม่มี จิตถึงขั้นนี้ที่เรียกว่าความเพียรอัตโนมัติ จากนั้นเป็นมหาสติ-มหาปัญญา ยิ่งเลยที่เดียว มันจะตายจริงๆ ก็ต้องพักสมาธิ ต้องหักเข้ามาพักด้วยพุทโธ เราไม่ลืมนะ บังคับให้มันพักสมาธิเฉยๆ ทั้งๆ ที่สมาธิก็ชำนาญเสียพอ แต่เวลาจะบังคับเข้ามาพักสมาธินี้กำลังของปัญญาแรงกว่า มันดึงออกทางด้านปัญญา มันไม่ยอมให้พัก เห็นว่ามาพักนี้ไม่ใช่แก้กิเลส ปัญญาต่างหากแก้กิเลส มันก็หมุนทางด้านปัญญา ต้องได้เอาพุทโธมาบังคับ

พุทโธนี่ถึยิบ คำว่าเปลอมันพูดไม่ได้นะสติปัญญาขั้นนี้ แต่พอราเมื่อนิดหน่อย พอสติอ่อนปั้มันจะวิ่งถึงปัญญาทันที ปัญญาออกทางนั้น ต้องได้เข้มแข็งต่อคำบริกรรมพุทโธๆ เข้มแข็ง แล้วก็แฉวง จิตเข้าสมาธิหยุดก็เลย งานการที่หมุนตัวอยู่ทางด้านปัญญาหยุดหมด มีแต่สมาธิแนว เหมือนถอดเสื้อถอดหนามนะ สงบเย็น ได้กำลังเสียก่อน บังคับไว้นั้น ไม่งั้นมันจะออกทางด้านปัญญา กำลังทางด้านปัญญายังหนักมากกว่ากำลังสมาธินะ แม้จะมีความสุขความสบายขนาดไหนยังสู้ความเพลินทางปัญญาไม่ได้

ที่นี้พอปล่อยพักนี้ฝั่งเลยเขียว เหมือนกับมิดได้ลับหินแล้ว คนมีกำลังวังชาแล้วไม่ขั้นนั้นแหละฟันนี้ขาดสะบั้นไปเลย แต่ก่อนไม่ทราบเอาทางสั้นทางคมลง แต่เวลามันมีกำลังพอแล้วใส่นับๆ ขาดสะบั้นๆ ท่านจึงสอนให้พักสมาธิ ถึงไม่ได้งานก็ต้องพัก เพื่อ

เอากำลัทางสมาธิออกทางด้านปัญญา เมื่อมันเดินผ่านมาแล้วมันก็รู้อเอง เอัจจนทะเลเลย มันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลาที่มันเกิดความรำคาญเหมือนกันนะ โห นี่เราคิดไว้แต่ก่อนเวลาจิตลุ่มลुकคลูกคสถาน ภาวนาไม่ได้เรื่องได้ราว เราก็ปลอมโยนตนเองว่า เอายพยายามไปเสียก่อนเถอะ เวลาที่กำลังวังชาแล้วมันจะค่อยเป็นค่อยไป ราบรื่นไปเรื่อย ๆ

ที่นี้ความเป็นจริงกับความคาดคะเนไม่ได้เหมือนกัน บทเวลาถึงขั้นได้สติปัญญาแล้วมันยิ่งไปใหญ่เลย ว่ามันจะสบาย มันสบายอะไรมันไม่นอนทั้งวันทั้งคืน มันสบายอะไรอย่างนั้น จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีสิ่งใดเหลือ ดังที่เราเคยว่า แต่ไม่สำคัญนะว่าเฉย ๆ ตอนนั้นก็เลสมันว่าง สติปัญญาค่อยเหยียหาที่ไหนก็ไม่เจอ มันว่างไปหมดเลย หือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วหรือ ว่าเฉย ๆ ยังไม่ได้สำคัญตนาว่าเป็นอรหันต์แหละ คือมันว่างก็ว่าเอาตอนมันว่าง สักเดี๋ยวกิเลสโผล่ขึ้นมาอีก ๆ

จนกระทั่งถึงขั้นมันมันวุ่นเสีย พอมันขาดสะบั้นผางลงไปนี่ อรหันต์น้อยก็ไม่ถาม อรหันต์ใหญ่ก็ไม่ถาม ไปหมดทั้งสองเลย ไปด้วยกันเรียบเลย นั่นเวลามันตัดสินใจของมัน สนุกปฏิญโก ชั้นสุดท้ายผางที่เดียวหมดเลย ที่นี้ความเพียรที่หมุนตัวเป็นเกลียวไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืนนั้นมันยุติเองนะ ก็งานเสร็จแล้วจะไปทำอะไรอีกใช้ไหมละ พองานเสร็จมันก็ปล่อยมือ ทำงานทำการอะไรมันก็ปล่อยมือ อันนี้พองานเสร็จมันก็รู้อเองปล่อยมือพริบ ว่างที่นี้ว่างหมดเลย ไม่มีอะไรละที่นี้มาขวางใจ ขึ้นชื่อว่าสมมุติเป็นเครื่องขวางใจ สมมุติคือกิเลส กิเลสนั้นแหละเป็นตัวสมมุติโดยแท้ ละเอียดขนาดไหนก็เป็นก้างขวางคอกอยู่นั้นละ พออันนี้มันไปหมดแล้วไม่มีอะไรมาขวาง ขึ้นชื่อว่าสมมุติทั่วแดนโลกธาตุไม่มีเข้ามาขวางใจ ที่ขวางใจก็คือกิเลสนั้นแหละ เท่านั้นแหละ ปฏิบัติชึ

นี่พูดอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ให้ผู้ฟังทั้งหลายฟัง ออกมาสด ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้ลุ่มลุ่มลุ่มเฉย ๆ อ่านจากตำรับตำราแล้วก็มีลุ่มลุ่มลุ่มลุ่มกันไป ๆ ไม่ ว่างั้นเลย เวลาปฏิบัติมันรู้จริงเห็นจริงมันเป็นสมบัติของตัวเป็นลำดับ ภาคปฏิบัติรู้เห็นอะไรเป็นสมบัติของตัวเป็นลำดับ แต่การจำมานี้ไม่เป็นสมบัติ มีแต่ความจำมันหลงลืมไปได้ แต่ถ้าธรรมชาติที่เราปฏิบัติมันรู้เห็นขึ้นมานี้เป็นสมบัติของตนด้วย ๆ ละกิเลสไปเรื่อยด้วย เป็นอย่างนั้นมันมาเป็นในใจแล้วจะไปถามใคร มันก็ชัด พูดออกมาอย่างจะฉานไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าจะผิดไป

เราไม่รู้สักจะพิสดารอยู่นะถ้าพูดถึงเรื่องปัญญาก็ดี ปัญญาที่พิสดารมากทีเดียวไม่หลับไม่นอน ๆ จนพ่อแม่ครูจารย์มันรังเอาไว้ ๆ ส่วนมากมีแต่ท่านรังเอาไว้ คือมันผาดโผน ท่านรู้มันสัผาดโผน เช่นเรานั่งสมาธิตลอดรุ่ง ๆ ท่านก็รังเอาไว้ ดังที่เราเคยพูดสารถึฝึกม้า พอขึ้นไปกราบปั๊ ๆ ท่านยกขึ้นมาแล้ว ม้าตัวไหนที่มันคึกมันคะนองมาก

ไม่ฟังเสียงการฝึกฝนของเจ้าของแล้วเขาต้องฝึกทรมานเอาอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้า ไม่ให้มันกิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก นั้นท่านว่า เอาจนกระทั่งมัน นี้อดพยศลง ๆ การฝึกเขาก็ลดลง ๆ จนกระทั่งมันนี้ใช้การใช้งานได้แล้ว การฝึกอย่างนั้น เขาก็ยุติไป เพียงเท่านั้นละท่านพูด

แต่เราเข้าใจแล้วท่านพูด มันเสียดายตั้งที่ว่าละ ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังงัย อยากให้ ท่านว่าอย่างนั้นมันถึงไม่รู้จักประมาณ กันแต่กมันยังไม่รู้ ท่านพูดเท่านั้นละ เรียกว่า ท่านรั้งเอาไว้ ถ้านั่งนั่งตลอด เอาจริงเอาจังมาก พอท่านพูดอย่างนั้น หยุด เราไม่เคยนั่ง ตลอดรุ่งอีกนะ นี้อยอมรับท่านแล้วนั้น พอท่านพูดอย่างนั้นจิตของเรานี้ก็เหมือนม้า การ ฝึกทรมานก็สติปัญญาฝึกทรมาน ที่นี้เวลาจิตของเรามีความละเอียดเข้าไปโดยลำดับไม่ ตื้อดื้อด้นไม่คึกไม่คะนองมาก การฝึกทรมานก็ต้องลดลงตามส่วน ๆ ถูกต้อง พอท่านพูด อย่างนั้นมันก็เข้าถึงจิตเราปั๊บเลย

เรานี้พิสดารอยู่ แต่ก็ดีอย่างหนึ่งเวลาออกพูดอย่างนี้จะว่าติดหรือไม่ติดมันไม่ สนใจนะ ก็มันเบิกกว้างมาพอแล้วตั้งแต่ปฏิบัติ ค่อยๆ เชี่ยวชืดคั้นเอาเสียจน เรียกว่ามัน พิสดารมากผาดโผนมาก การใช้สติปัญญาอะไรๆ นี้ผาดโผนมากเชียว เวลามาใช้มัน ก็เป็นประโยชน์มากอยู่ การเทศนาว่าการไม่เคยคิดว่าจะอัดจะอันจะติดจะคาเรื่อง การ เทศนาว่าการ มันโล่งหมดโลกธาตุนี้ พูดให้ชัดๆ เสีย มันจะเอาอะไรมาติดวางั้นเลย เหล่านั้นเป็นสมมุติ อันนี้เป็นวิมุติตีผ่านไปหมดแล้ว มันจะไปติดอะไรละ พูดให้มัน ชัดๆ อย่างนี้

เพราะฉะนั้นจึงว่าคำว่าติดว่าคาที่ไหนอย่ามาถาม ฟาดปากเอานะ ขอให้มัน เหตุผลเข้ามาเถอะนะ เหตุผลเข้ามาที่ควรจะหนักเบา มันจะออกรับกันทันที ๆ เลย ถ้า ไม่มีก็เหมือนไม่มี ถ้าไม่เกิดประโยชน์นี้แม้แต่ดึงออกก็ไม่ออก ครั้นจะพูดให้ฟังอะไรนี้ ตอบรับไปแล้วเป็นประโยชน์อะไรไม่เกิด ไม่เกิดก็เฉย ไม่ตอบ ถ้าควรจะออกนี้ ควรจะ ทุ่มมันพุงของมันเลย เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz